

Příběhy

robotika

Mecháčka

Helena Vrecková

www.robotikmechacek.cz

Na webu můžete výhodně koupit elektronickou i tištěnou verzi s podpisem autorky. Pro informování o vydání dalšího dílu můžete na stránkách zanechat Váš email.

Příběhy robotika Mecháčka

© Helena Vrecková – 2011

Ilustrace © Helena Vrecková – 2011

ISBN 978-80-260-0720-3 (ePub)

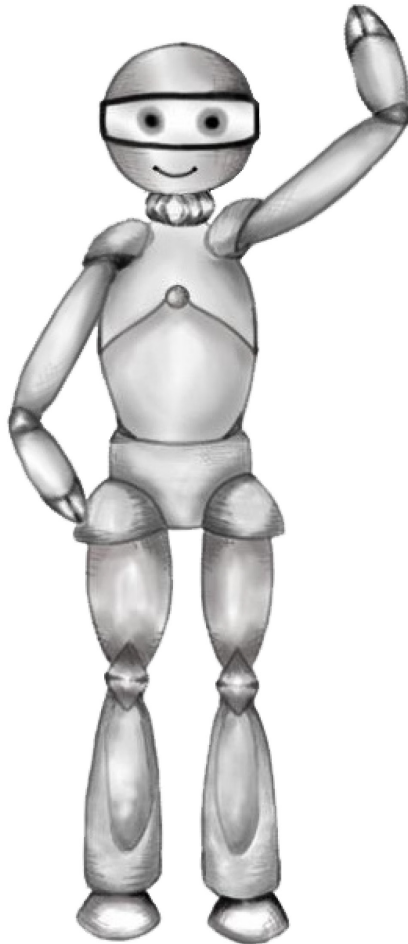
ISBN 978-80-260-0721-0 (PDF)

ISBN 978-80-260-0722-7 (MobiPocket)

ISBN 978-80-260-0719-7 (brožovaná)

Příběhy robotíka Mecháčka

Helena Vrecková

Obsah

1. Velké stěhování, **7**
2. Ztracený mazel, **18**
3. Shledání s dědečkem, **26**
4. Příjezd Matičky a Šroubka
za Mecháčkem, **33**
5. Pracovní den, **38**
6. Noví přátelé, **44**
7. První školní den, **53**
8. Smutná Plechýnka, **64**
9. Zlodějka v Kolomazi, **75**
10. Mecháček mechanikem, **90**

Kapitola 1
Velké stěhování

V jednom velkém, rušném městě, kde každý robot i robotka mají příliš mnoho práce a příliš málo času, se jednoho dne narodil robotík Mecháček. Narození malého robotíka bylo pro jeho rodiče velkou radostí. Ale i taková dobrá zpráva, jako je příchod nového robůtka do světa, se v obrovském městě snadno ztratí v ruchu a šumu velkých strojů.

Maminka Matička dlouho dumala jak to zařídit, aby malý Mecháček nemusel vyrůstat v tak ošklivém městě. Ani Mecháček tu nechtěl zůstat. V ulicích města si nikde nehráli žádní robůtci a všechna hřiště se zbořila, aby na jejich místě mohly vzniknout další velkolepé stavby a továrny chrlící hromady kouře.

S nápadem nakonec přišel tatínek.

„Budeme se stěhovat!“ zahromoval ode dveří, když se vrátil z těžkého dne v robotnici, kde se staral o porouchané roboty. Maminka vyběhla z kuchyně a chvíli nedůvěřivě koukala, co to tatínka zase napadlo.

„Prosím tě, kam bychom se stěhovali?“ Maminka věděla, že pěkné domky na kraji města, vzdálené od šedého dýmu, ale blízko tatínkovy práce, jsou už dávno zabydlené jinými rodinami.

„Dostal jsem zprávu od dědy Nebozeza. Je už dlouho sám a bude rád, když nás bude mít u sebe. V jeho domě je pro nás všechny místa dost a práce tam bude ažaž.“

„Stěhujeme se!“ Mecháček radostí vyběhl zpoza dveří, za kterými celou dobu poslouchal. Maminka se na něj káravě podívala, protože poslouchání za dveřmi neměla vůbec ráda, ale nehubovala ho. I ona měla velkou radost, že výhled z okna na pochmurnou šedou oblohu vymění za klid a ticho maloměsta, ve kterém dědeček už léta žil.

„Tatínku, nezapomeň Mecháčkovi zabalit do kufříku náhradní dílky, co kdyby se mu po cestě něco přihodilo,“ strachovala se maminka a celý den tatínkovi Šroubkovi připomínala, co všechno s sebou musí Mecháček mít. Tatínek si říkal, že Mecháčkovi zabalí jen to nejdůležitější a zbytek pošlou poštou, aby se robotík nemusel vláčet

s těžkým kufrem. Věděl však, že má maminka s náhradními dílky pravdu, a tak jich pár Mecháčkovi zabalil.

Mecháček jel na tak dalekou cestu poprvé. A hned sám. Rodiče ho poslali do městečka samotného, protože měli hodně práce se stěhováním a neměli čas jet s ním do Kolomazi za dědečkem. Navíc byli rádi, že se o Mecháčka někdo dobře postará.

Maminka se s Mecháčkem vydala na nádraží. Cestou míjeli zašlé dveře starých obchodů s elektronikou a velké výlohy s moderním zbožím, které nesmělo chybět v žádné robotí domácnosti, jak hlásala reklama.

Nádraží tvořila velká hala s mnoha východy na nástupiště. Mecháčkovi připomínalo bludiště, do kterého s tatínkem předešlý den pouštěli elektronickou myšku. Myška z bludiště vždycky dokázala najít cestu ven, ale Mecháček nevěřil, že by se sám z nádraží dostal, proto se držel blízko u maminky, aby mu náhodou nezmizela v davu. Na nádraží už postávala a pobíhala spousta robotů. Každý se tvářil vážně a důležitě. Jen málokterý obličej Mecháčkovi připomínal

starostlivou tvář maminky, která s ním stála na nástupišti, aby ho posadila na správný vlak.

„Mecháčku, dobře mě poslouchej. S nikým se ve vlaku nebav a nikomu neříkej, že si vezeš náhradní dílky. Na nádraží na tebe bude čekat dědeček, tak se nemusíš bát.“ Ale Mecháček se nebál. Myslel si, že je už velkým robotem, když může jezdit vlakem sám. Maminka ale věděla, že vůbec není velký. Mecháček ještě ani nechodil do školy, a navíc nikdy nebyl sám.

„Nastupovat! Vlak do Kolomazi odjíždí!“ připomněl mamince hlas výpravčí tabule, že se musí rozloučit. Rychle Mecháčka objala a posadila do vlaku. Pak se jen ustaraně dívala, jak jí Mecháček mává a odjíždí pryč.

„Nebojte, však se vám kluk neztratí!“ houkla na Matičku výpravčí tabule, která celé loučení po očku sledovala.

Mecháček od tatínka věděl, že nejbezpečnější část vlaku je uprostřed, a našel si pěkné místo právě tam. Robotík znal z města jiné vlaky: celé průhledné s naleštěnými sedačkami. Vlak, který směřoval do Kolomazi, byl ale úplně jiný. Místo aby byl z průhledného kovu celý, měl jen

skleněné výklenky po bocích. Mecháček musel chvíli hledat, než našel volné místo právě u takového výklenku.

Nejdříve pozoroval spolucestující, kteří seděli okolo. Nejdřív si všiml malého, štíhlého robota, kterému u nohou poskakoval štěkbot. Mecháček na něm mohl oči nechat. Kožíšek z křemíkových pilinek se třpytil s každým štěkbotovým pohybem a na plechové hlavičce blikala Wi-Fi anténka. Celou scénu se štěkbotem nelibě pozorovala o pár sedadel dál sedící paní. Byla již staršího data výroby, ale to by Mecháčka ani tak nezaujalo, jako to, že jí byly vidět spojovací šrouby. Od tatínka věděl, že každý slušný robot si šrouby schovává pod silikonové krytky. Raději proto odvrátil pohled a díval se z okna.

Sledoval míhající se okolí. Ještě dlouho po vyjetí z nádraží nebylo vidět nic jiného než šedé budovy a dým továren, který Mecháček vídal celý život. Pak se ale začaly objevovat věci, jaké ještě neznal. Dlouhé louky plné malých domků, tak nenápadných, že splývaly s okolím. Husté lesy, skrz které nebylo vidět nic než tmu.